

Mennesker. Jeg tror ikke, det faar stor Betydning. Men dertil kommer det Spørgsmaal, om det overhovedet er muligt at bevare dem der, og det tvivler jeg paa. Man siger, at nu drage de over paa Vestkysten, fordi de træffe Civilisationen der, og derfor er der ikke andet at gøre, end at bringe Civilisationen op paa Østkysten i Form af en Missionsstation og et lille Handelsetablissement. Saa haaber man, at de ville blive der. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at naar de først have faaet Vandrelyst i Blodet, vil man i Længden ikke kunne holde dem tilbage, og navnlig er der en Ting, som i hvert Tilfælde for mig staar som meget sandsynlig, nemlig at der kan komme et Aar eller flere Aar, hvor Skibene ikke kunne komme ind. Jeg tror ikke, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne paatage sig nogen Garanti for, at den aarlige Besejling kan finde Sted, at Skibene kunne komme ind hvert Aar. Men har man lavet en Station, som er indrettet paa Forsyning her nede fra, og denne Forsyning saa udebliver i et eller flere Aar, vil det føre til, at man for en Sikkerheds Skyld ganske naturligt trækker over paa Vestkysten, og saa vil det, man har gjort, i Virkeligheden være spildt. Jeg tror derfor, at det næppe vil lade sig gøre i Længden at bevare dem deroppe, og jeg tror, at det vil være meget naturligere, om vi opfyldte den Forpligtelse, vi have over for Østkystens Beboere, til at bringe dem i Forbindelse med Civilisationen paa en heldig Maade, ved at følge det Forslag, som jeg tidligere har nævnt, og som er fremsat af Missionær Vigen i Sultanehaab. Det gaar ud paa at anlægge en mindre Station med grønlandste Kateleter paa det yderste Punkt af den nuværende danske Kolonisation, saaledes at det bliver det Sted, som Østgrønlanderne først træffe, naar de paa deres Farter komme ned ad Østkysten. Mig forekommer det, at Oprettelsen af en saadan Station vilde kunne bøde paa adskillige af de Ulemper, som nu kunne være til Stede. Den vilde bringe Østgrønlanderne i Berøring med Civilisationen, med dens gode Sider, uden at de saa stærkt vilde komme i Berøring med dens daarlige Sider, som hvis de vare vandrede helt om paa Vestkysten. I hvert Fald forekommer det mig,

at paa en Tid, hvor vi staa saaledes, at der ikke er særlig Rigdom i Statskassen, og paa en Tid, hvor vi staa over for et stadigt Understud fra Grønland, skal man betænke sig to Gange inden man gaar ind paa saa store Udgifter, som her er Tale om, naar man ikke er sikker paa, at det vil bringe Befolkningen eller hele Samfundet virkelige store Fordele, og det tror jeg i alt Fald her er meget tvivlsomt.

Der er en Bemærkning, som jeg glemte. da jeg første Gang havde Ordet og omtalte Bæret Zoologia Danica. Jeg glemte udtrykkelig at udtale, at vi selvfølgelig forudsætte, at den højtærede Minister vil føle sig forpligtet til at rette sig efter den Betingelse, som Udvalget har stillet. Det betragter jeg som selvfølgeligt. Jeg siger det blot nu, for at der ikke skal komme Misforstaaelse siden. Fortsættelsesseminariet, som den højtærede Kultusminister omtalte, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Ministeren bebudede at ville stille et særligt Forslag, og under Forhandlingen derom kunne vi tale nærmere om denne Sag; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke tror, der er stor Udigt til, at dette Forslag kan gaa igennem selv ikke som et særligt Forslag. Hvad det kongelige Teater angaar, noterer jeg kun, at den højtærede Minister i Virkeligheden ikke førte noget som helst Forsvar for Teatrets Ledelse, og jeg antager, at det kan forstås paa den Maade, at Ministeren erkender, at den i Virkeligheden for Tiden er uforsvarlig. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har kunnet give os mere Udigt til Udbytte af Teaterkommissionens Forhandlinger end den, han gav. Den højtærede Minister mente, at det maatte kunde trække noget længe ud. Han kunde slet ikke give noget Løfte i saa Henseende. Der var kun en Ting, den højtærede Minister lovede, og det var, at han skulde søge at fjerne den Hindring, som laa i Teaterchefens Sygdom. Jeg forstod ikke ganske den højtærede Minister. Det kan dog ikke være den højtærede Ministers Mening, at han skulde kunne kurere Teaterchefen, men jeg forstod det saaledes, at den højtærede Minister mente, at han kunde sætte en anden Mand i Teaterchefens Sted som Formand i de Underudvalg, som skulde arbejde, og allerede dette vilde jo være godt. Men for